

În așteptarea unui loc în picioare

Prezentă la Milano chiar în perioada când se juca la Piccolo Teatro **Don Giovanni** de Mozart în regia lui Peter Brook, am încercat din răspuțeri să profit de ocazia de a vedea spectacolul. Nu am avut succes. Ineditul experienței m-a determinat, totuși, să consemnez cele trei zile în care am dat târcoale teatrului.

Înainte de toate, câteva informații utile: programul stagiunii milaneze este publicat cu o jumătate de an înainte, iar structura lui prevede ca o montare să fie prezentată intensiv (seară de seară) timp de trei-patru săptămâni, fiind apoi schimbată cu alta. Pentru public, cele mai eficiente sunt – mai ales în cazul spectacolelor celebre – abonamentele sau rezervările de bilete. "Întârziat", dar cei mai rapizi dintre ei, au dreptul la 50 de locuri "în piedi". În scopul obținerii unui astfel de bilet, agenția de bilete declară că e suficient să fii la casă cu o oră înainte de începerea reprezentației. În realitate, există o listă care se întocmește zilnic, probabil de către spectatori, cu cel puțin trei ore în avans.

La **Don Giovanni**, biletele fiind epuizate de mult, s-au înscris pe listă – în fiecare dintre după-amiezele în care am

frecventat împrejurimile teatrului – în jur de două sute de persoane. Cele care nu s-au încadrat în numărul prestabilit de locuri au așteptat răbdătoare, în înghesuală, ca măcar un norocos de deasupra liniei fatidice să aibă subit o durere de stomac sau de cap și să fie împiedicat să mai vină. Am văzut cu ochii mei cum, după ce șansele mulțimii se epuizaseră, oficialii teatrului au fost în mod repetat aduși în pragul infarctului în timp ce-i lămureau pe ghinionști că lista este neoficială și că, deci, Piccolo nu-și poate asuma răspunderea pentru nimeni care a rămas pe dinafară. În ceea ce mă privește, însuși faptul de a fi pe listă s-a dovedit un lux de neatins.

Trebuie să spun că, în disperare de cauză, am încercat și o cale "neortodoxă", pătrunzând frumușel pe la intrarea actorilor, depășind cu succes interfonul și chiar portarii, dar nereușind să o impresionez în vreun fel pe doamna de la biroul de presă. Argumentele mele, pigmentate de înverșunarea momentului, nu numai că nu au atins-o, ci, cu cât erau mai stăruitor și mai pe înțeles expuse, cu atât stârneau o progresivă indignare. Mi s-a explicat că nu mai sunt locuri pentru presă, că

(aici tonul a crescut amenințător) pe scări nu se poate sta, iar despre al 51-lea loc în picioare... ce să mai vorbim.

Paradoxal, însă, toată povestea nu numai că nu m-a nemulțumit, ba chiar m-a amuzat. Deși bucuria de a fi văzut o montare de Peter Brook ar fi fost mare, spectacolul încercării mele eșuate de a pătrunde la Piccolo Teatro a fost de un deliciu comparabil.

Mirona Hărăbor

Călătorie cu peripeții

În pitorescul oraș de la Marea Nordului Göteborg, cel mai important centru comercial al țării, unde iarna este îmblânzită de adierile Gulf-Stream-ului, clădirea Operei, în formă de vapor, ridicată cu

numai cinci ani în urmă, chiar pe malul apei, reprezintă o expresivă punte între trecut și prezent, edificatoare pentru configurația modernă și pentru largă deschidere a vieții culturale către toate zările. În interior,

din foaierele de o minunată eleganță, cu bufet-restaurant și confortabile măsuțe numai bune pentru un schimb de impresii, poți admira, prin uriașii pereți de sticlă, priveliștea viu luminată a cheiului,